

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.539/2012/3.szám

A Kúria a személyesen eljáró felperesnek a jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adó ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. május 22. napján kelt 26.K.31.196/2012/5. sorszámu jogerős ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelme folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 26.K.31.196/2012/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2011. július 18-án átvezetési és kiutalás iránti kérelmet terjesztett elő a különböző adónemekben mutatkozó túlfizetésekre. Egyes átvezetésekre sor került, míg a 103. személyi jövedelemadó számláról a 115. EVA adószámlára átvezetni kért 1.021.117 forintból csak 20.100 forintot engedélyezte az elsőfokú adóhatóság, és 1.001.017 forint kérelem szerinti történő átvezetését, elévülésre hivatkozva, megtagadta. Ezzel egyidejűleg hivatalból elvégezte a 2003. február 14. és 2005. február 10. között esedékessé vált, különböző adónemekben fennálló tartozások összevetését, amellyel további 75.941 forint átvezetésére került sor. A véglegesen át nem vezetett összeg 925.076 forint.

Az alperes a 2888070753. számú határozatával az elsőfokú határozatot egy-, az elévülés szempontjából releváns időpontot illetően megváltoztatta, a változtatással nem érintett rendelkezéseket „hatályában” továbbra is fenntartotta. Határozatának indokolásában az adózás rendjéről szóló 2003. XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 43.§ (1) és (5) bekezdését, valamint 164.§ (1) bekezdését alkalmazta. Kifejtette, az elsőfokú adóhatóság jogszerűen állapította meg, hogy az elévülési időpontokban tartozások álltak fenn, ezért jogszerűen döntött akkor, amikor az elévült összegek tekintetében az elévülés időpontjában fennálló

tartozásokra történő átvezetésről rendelkezett, és ilyen adótartozás hiányában jogszerűen törölte a túlfizetést.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét. Indokolása szerint nem fogadható el a felperesnek a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvényre (a továbbiakban: Ptk.) történő hivatkozása, mert az adójogi jogviszonyokban elsődlegesen az Art. az irányadó; annak 164.§ és 164/A.§-ai pedig egyértelmű rendelkezést tartalmaznak az elévülésre. Ugyanezen okból nem fogadható el a tulajdonjog védelmére, mint alkotmányos alapelvre való hivatkozás sem. Nem helytálló a felperesnek az a véleménye, hogy a túlfizetést mutató adófolyószámlával az alperes megtévesztette, ezzel szemben az állapítható meg, hogy a felperesnek 2002-től minden évben postázták az értesítést az adófolyószámla egyenlegéről. Az önadózás rendszerében alapvető elvárás, hogy az adózó tisztában legyen mind bevallott kötelezettségeivel, mind az azokra teljesített befizetésekkel és ennek ismeretében rendelkezzen a kötelezettségénél nagyobb mértékben teljesített befizetésről. Az alperes egyébként EVA adónemben is vizsgálta a felperes adó folyószámláját.

Az Art. 4.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti adóelőlegre vonatkozó szabályozás nem alkalmazható, mivel az elévülés tekintetében az Art. konkrét szabályozást tartalmaz, amelyben az adóelőleg fizetési kötelezettséget nem értelmezi adóelőleg-hiányként. Az állapítható meg, hogy a túlfizetés elévült, ezért azt fennálló adótartozás hiányában törölni kellett. Az alperes a határozat meghozatala során nem méltányossági jogkörben járt el, ezért az Art. vonatkozó rendelkezéseit sem kellett alkalmaznia.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelemnek helyt adó új határozat hozatalát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem derítette fel teljes körűen a tényállást. A jogerős ítélet sérti a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206.§ (1) bekezdését.

Előadta, az Art. csak a visszaigényléshez való jogot korlátozza, az átvezetésre lehetőséget biztosít, hiszen a tényleges kötelezettségnél magasabb összegű befizetés vitathatatlanul az adózóé, a Ptk. 115.§ (1) bekezdés, és az Alkotmány alapján a tulajdonjogi igények nem évülnek el.

Az adófolyószámla ugyan minden évben postázásra kerül, de abban nem hívták a figyelmet az elévülés lehetőségére, az adóhatóság gyakorlata jogszabálysértő volt. Ezt igazolja az, hogy az újabb, 2012. július 20-át követő időszakban levelet is küldenek annak, akinek legalább 1.000 forintnyi túlfizetése vagy elmaradása van, és ennek alapján van egyeztetési lehetőség az adóhatósággal. Hivatkozott arra is, hogy az adóelőleg intézménye következtében csak minden év február 20-ától, minden év április 12-ig mutat valós helyzetet a folyószámla, ezt a körülményt pedig figyelmen kívül

hagyták.

Az alperes nem terjesztett elő ellenkérelmet.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Pp. 73/A.§ (1) bekezdés a) pontja alapján folytán a Kúria előtti eljárásban a felülvizsgálati kérelmet (csatlakozó felülvizsgálati kérelmet) előterjesztő fél számára kötelező a jogi képviselő. Mivel azonban a 73/C.§ (3) bekezdése szerint kötelező jogi képviselő esetében - amennyiben törvény kivételt nem tesz - a jogi szakvizsgálóval rendelkező személy saját ügyében jogi képviselő nélkül is eljárhat, az ügyvéd státuszú felperest úgy kell tekinteni, mintha jogi képviselővel járna el.

A felperes felülvizsgálati kérelemében foglaltakkal szemben Kúria azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást feltárta, pontosan rögzítette, részletezte a felperes kereseti kérelmét, annak megfelelően kitért mind a Ptk., mind az Alkotmány vonatkozó szabályaira, mind az EVA adóelőleg folyószámlán való megjelenítésének kérdésére, a folyószámla kivonat adataira, az elévülésről való tájékoztatásra vonatkozó kereseti előadásra. Álláspontját részletesen kidolgozta, indokait okszerűen közölte. A jogerős ítélet tükrében az elsőfokú bíróság eljárása megfelelt a Pp. 206.§ (1) bekezdésének.

A felülvizsgálati kérelemnek az adóelőleg kérdését érintő előadása kapcsán a Kúria tételesen a következőket emeli ki.

Az Art. hatályáról szóló törvényi rendelkezések között szereplő 4.§ (1) bekezdés c) pontjára tekintettel - e törvény hatálya kiterjed az e befizetésekkel és költségvetési támogatásokkal kapcsolatos eljárásra, ha annak megállapítása, beszerzése, végrehajtása, visszatérítése, kiutalása, ellenőrzése az adóhatóság hatáskörébe tartozik - a Ptk. tulajdonjogra vonatkozó szabályai az adójogviszonyok - és így az adófolyószámla - tekintetében nem alkalmazhatók (Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.215/2005/7.szám és Kfv.I.35.261/2009/6.szám). Az Art. ezen szabályaiból következően a befizetésekkel kapcsolatos adóigazgatási eljárásokban, ideértve, az elévülés kérdését is, csak az Art. szabályait lehet alkalmazni.

Az Art. 43.§ (5) bekezdés szerint, ha az adózó, vagy az adó megfizetésére kötelezett személy az adóra, adótartozásánál nagyobb összeget fizet be az adóhatósághoz (túlfizetés), az adóhatóság a túlfizetés összegét az adózó kérelmére az általa nyilvántartott más adótartozásra számolja el. A túlfizetés visszaigényléséhez való jog elévülését követően az adóhatóság a túlfizetés összegét hivatalból az általa nyilvántartott, az adózót terhelő más adó tartozásra számolja el, vagy adótartozás hiányában azt hivatalból törli.

Az Art. 4.§ (3) bekezdése alapján ha az Art. másként nem

rendelkezik, a) az adóelőleg, továbbá a bírság, a pótlék és a költség tekintetében az adóra, b) az adó-visszaigénylés és az adó-visszatérítés tekintetében a költségvetési támogatásra vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni.

Az elsőfokú bíróság az elévülésnek az Art. 164.§ (1) bekezdés szerinti szabályára utalva - mely az adó bevallására, bejelentésére és megfizetésére alapít - , helytállóan következtetett arra, hogy az Art. 4.§ (3) bekezdésének az adóelőlegre vonatkozó a) pont szerinti előírásai a túlfizetés átvezetése kapcsán nem alkalmazhatók, ebben a körben meg kell különböztetni az „adót” és az „adóelőleget”. A felülvizsgálati kérelem kapcsán az is hangsúlyozandó, hogy az Art.4.§ (3) bekezdése kifejezetten tartalmazza, hogy a közös szabályok figyelembe vételére csak akkor kerülhet sor, ha az Art. másként nem rendelkezik: az Art. 43.§ (5) bekezdése pedig csak a már nyilvántartott adótartozás (fizetési kötelezettség) figyelembe vételére ad módot, nem teszi lehetővé az adóelőleg értékelését. Az adóhatóságnak a kérelem benyújtásának időpontjához képest kellett vizsgálni a törvényi feltételek fennálltát, nem várhatta be a következő-, az adóelőleggel már érintett bevallási időszak végleges adatait, nem végezhetette el aszerint az összevezetést.

Megállapítható, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében nem jelölt meg olyan jogszabályt, amelyet az elsőfokú bíróság megsértett volna, ezért a Kúria az elsőfokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes javára felülvizsgálati perköltség nem merült fel. A felperes a felülvizsgálati kérelem benyújtásakor illetékbélyeg formájában már leróta az őt az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján terhelő 92.500 forint felülvizsgálati eljárási illetéket, így arról sem kellett külön rendelkezni.

Budapest, 2013. június 6.

**Dr. Darák Péter sk. a tanács elnöke, Huszárné
Éva sk. előadó bíró, Dr. Mudráné
sk. bíró**

**dr. Oláh
dr. Láng Erzsébet**